

[Aksel Larsen.]

som drages fra den Side i Salen, som i særlig Grad er Repræsentant for den tyske Regerings Synspunkt, ingen Steder hører hjemme, og dem afviser man. Det ærede Medlem Hr. Krag tilføjer, at hans Frygt er blevet neddæmpet. Men det kan ikke nytte noget, at man afviser disse Konsekvenser, for det staar nu fast, det, jeg sagde før — ingen har povet at bestride Rigtigheden deraf —, at det var Røsten fra Berlin, vi hørte, og afgørende for, hvilke Konsekvenser man derved tænker sig at drage, kan ikke blive nok saa mange Erklæringer fra denne Talerstol i modsat Retning. Men det kan jeg i øvrigt ogsaa komme ind paa paa en anden Maade, og det skal jeg gøre foranlediget af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch.

Det ærede Medlem stillede Spørgsmaalet, hvem i Salen der har andre Tanker end dem, der udtales her, i Anledning af, hvad jeg har hævdet: at der er mange her til Stede, som ikke er glade ved denne Traktat. Jeg havde troet, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch havde andre Tanker end dem, han gav Udtryk for her. Det havde han nemlig i Efteraaret. Det vil man se, hvis man slaar op i Folketingstidenden 1938—39 Sp. 65, det er det ærede Medlems Ordførertale ved Finanslovens første Behandling i Oktober Maaned. Det ærede Medlem fremsatte her en Udtalelse, som jeg synes trænger til at blive gentaget; det er Fabelen om Hyrderne og Ulvene, den er ganske kort, og jeg beder om Tilladelse til at citere den:

„Ulvene sluttede engang Fred med Hyrderne og lovede, at de vilde hjælpe dem med at vogte deres Faar. Hyrderne skulde blot udlevere deres Vogterhunde, som var Aarsagen til al den Kiv og Trætte, som var imellem dem. Hyrderne gik ind paa Aftalen og udleverede Hundene, men efter at det var sket, kastede Ulvene sig først over Faarene og aad dem, og til sidst gik de løs paa Hyrderne selv og gjorde det af med dem ogsaa.“

Det var den Fabel, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch foredrog for os i Efteraaret, og han tilføjede:

„Der er megen Visdom i de gamle Fabler, selv om jeg ikke tør paastaa, at der er megen Trøst i dem.“

Jeg troede ærlig talt, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch mente, hvad han sagde, og jeg er i hvert Fald aldeles overbevist om, at Flertallet af dem, der sidder i denne Sal i Øjeblikket, mener det, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gav Udtryk for, da han foredrog denne

Fabel i Efteraaret. Ja, der er megen Visdom at hente i de gamle Fabler, men det er i hvert Fald ikke at hente Visdom i dem netop at gøre det, man i Efteraaret kritiserede andre for at have gjort: at slutte en Aftale med Ulvene og udlevere Hyrderne. Og det gør man her.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch spørger, hvad mit Ændringsforslag betyder, og om det i Virkeligheden er i Overensstemmelse med dansk Neutralitetspolitik, og hvorledes det forholder sig med en Beslutning af vort Partis Centralkomité, hvori der staar, at Danmark agter ikke at skulke sig fra sine internationale Forpligtelser. Det forholder sig saadan, at vi mener, at der navnlig ikke for et lille Land kan være nogen som helst Sikkerhed at hente i en Verden af Ulve, hvis man selv slaar sine Hunde ihjel. Hvis man selv siger: Vi vil under ingen Omstændigheder hjælpe os selv — saa har man ikke store Chancer for at blive hjulpet andre Steder fra.

Jeg vil gerne konkretisere dette med de internationale Forpligtelser, vi ikke vil skulke os fra. Der har været saa meget Tale om nordisk Samarbejde og Neutralitetsværn, og jeg ved ikke hvad; og hvilke Synspunkter man har, om man er den mest integrale Pacifist, vil man ikke bestride, at de skandinaviske Lande skulde være i Stand til i Fællesskab at stille et vist antageligt Værn ogsaa af militær Art paa Benene, hvis de lagde Kræfterne sammen. Der har været meget Tale om det baade her og i vore Nabolande, men man maa vel i hvert Fald erkende, at her har Danmark gjort, hvad det kunde for at skulke sig fra det, vi kalder skandinavisk Forpligtelse, for det er overhovedet ikke i Stand til at deltage i nogen som helst fælles Aktion fra Skandinaviens Side i denne Retning. Danmark kan ikke forvente at faa Støtte fra de andre nordiske Lande i paakommende Tilfælde, hvis det ikke selv træffer visse Forberedelser til ogsaa at kunne gøre noget.

Jeg paa naturligvis gaa langt dybere ind paa Spørgsmaalet, bevise det paa mere omfattende Art ved at dykke ind paa andre Omraader, men jeg anser det ikke for nødvendigt, jeg tænker, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch maa kunne fatte, hvad jeg mener.

Saa længe Danmark ikke alene paa det militære, men paa alle mulige andre Omraader har sagt nej til at være med til at skabe kollektiv Sikkerhed, har haanet den kollektive Sikkerhed, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har gjort ved forskellige Lejligheder, saa længe man siger: Vi vil